

Forandring i Loven om Konsulatvæsenet af 1893, skal jeg bede ærede Medlemmer om at erindre denne Lovs Historie. Den kom jo frem paa den Maade, at Udenrigsministeren i December 1892 indbragte et Lovforslag for at afhjælpe forskellige Mangler, som efter Ministeriets Mening vare til Stede i den da gældende Konsulatlov. Det havde til Følge, at der den 20de Januar 1893 fremkom en Udvalgsbetænkning i dette Ting, som i Virkeligheden slog Principperne i den nu gældende Lov fast, i Virkeligheden indeholdt den Lov, som i Genhold til Betænkningen blev vedtaget af begge Ting. Naar der altsaa nu af de ærede Medlemmer, som have indbragt dette Lovforslag, bliver anket over, at den nugældende Lov giver Anledning til en Del berettigede Klager, kan jeg ganske fritage mig for at have givet Anledning her-til, da det er det Udvalg, hvoraf de to Herrer, som have indbragt dette Lovforslag, vare Medlemmer, der har været Forfatter til Loven, og særlig det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har hørt til det Flertal, der har indstillet de Afgifter, som det ærede Medlem nu klager over, til dette Tings Vedtagelse. Det er saaledes til de Herrer, at man maa adressere denne Beklagelse og ikke til Udenrigsministeren. Meningen med Loven løste jo i Virkeligheden to Opgaver. Hensigten var først at fremkalde en Rettelse over for de forskellige Ulemper, som klæbde ved den tidligere Ordning af Konsulatvæsenet, under hvilken det var nødvendigt, hver Gang en Skipper anløb en Havn, at han meldte sig hos Konsulen. Det voldte tit Vanskeligheder, naar han kun var inde i kort Tid. Der var en Række smaa Vanskeligheder for Skipperen, som man ønskede at afhjælpe. Samtidig dermed ønskede man dernæst at komme ind paa en anden Ordning, hvorefter hele Afgiften i Stedet for at hvile paa et Skibs enkelte Anløben af en Havn kom til at hvile paa selve Skibet som en almindelig Afgift. Det var en Ide, som var ganske ny. Den blev for første Gang sat i Scene af os og har tiltrukket sig en hel Del Opmærksomhed rundt om i den øvrige Verden. I Fjor har den allerede fundet Efterligning i et Lovforslag i Norge, hvor man har raadet til at gaa ind paa den samme Tanke. Jeg har lige fra Begyndelsen ment, at det var en rigtig Vej, og ganske sluttet mig til denne Maade at løse Spørgsmaalet paa, og jeg ser ikke rettere, end at der her er gjort et Forsøg, som er lykkes fuldstændig. Skibsarten er bleven befriet for en hel Mængde af de smaa Ulemper, som knyttede sig til den Maade, hvorpaa Konsulatafgiften tidligere blev betalt

Naar man nu klager over, at Udgiften er bleven for høj for Sejlskibene, skal jeg erindre om, at det jo ikke var Meningen ved Konsulatloven at ned sætte Konsulatafgiften, men det var kun Meningen at konvertere den, at opkræve den paa en anden Maade. Hvor vidt denne anden Maade er truffen rigtig eller ikke, skal jeg ikke kunne sige. Det forholder sig ganske, som det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) sagde, at det den Gang blev anført, at man i Udenrigsministeriet ikke havde og i det Øjeblik ikke kunde staffe Oplysninger angaaende Sejlskibene. Man havde fuldstændig udtømmende Oplysninger angaaende Dampskibene, og det var dem, der bleve lagte til Grund for de Beregninger, der bleve anstillede, men Sejlskibene havde man ingen Oplysninger om. Og jeg maa ærlig talt sige, at jeg ikke ser, at der om dem er fremkommet virkelig udtømmende Oplysninger senere. Naar man da kom til det Resultat, at det var en naturlig Forandring af den tidligere Konsulatafgift at vedtage en Sats af 1 Kr. aarlig pr. Register-ton for Dampskibenes Vedkommende og en Tredjedel deraf, 33 Øre, for Sejlskibene, var Grunden til, at man fastsatte dette Forhold, den, at det er en gammel almindelig antagen Sætning, ikke alene her til Lands, men rundt omkring i Verden, at det, der præsteres af et Dampskib, kan regnes for at være 3 Gange saa meget som det, der præsteres af et Sejlskib. Naar man siger, at et vist Antal Register-tons udgøre de forskellige Landes Handelsflaader, multiplicerer man altid Dampskibenes Tonsantal med 3 for at faa noget, der kan ækvivalere Sejlskibenes. Det er en gammel almindelig Sætning, og jeg maa derfor tilføje, at det var mig noget ganske nyt og ubekendt, — og jeg tillader mig at anse det for indtil Dato endnu ubevist — hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds anførte, at det nu var noget, som man kunde anse for givet og afgjort, at Forholdet mellem Sejlskibenes og Dampskibenes Evne til at opsejle Fortjeneste var som een til fem. Indtil Dato har man rundt om, som jeg tillod mig at sige, anset Forholdet for at være som een til tre, og jeg maa indtil videre fastholde den almindelig antagne Opfattelse. Denne Afgift, der opkræves med 34 Ø. aarlig pr. Register-ton af Sejlskibe, og som i dette Øjeblik er opkrævet for den første Halvdel af Aaret 1894 af 743 Sejlskibe med en samlet Drægtighed af 148,091 Register-tons, vil, naar vi udregne den for hele Aaret, være at spare med 43,870 Kr. Det er den eneste Gang, der er opkrævet Konsulatafgift ifølge den nuværende Kon-